

Koliko u ljubavi gubimo sebe?!

Koliko smo spremni dati od sebe zbog ljubavi? Do koje granice smo spremni žrtvovati i riskirati? I koliko na kraju sve to vrijedi? Jer, možda na poslijetku shvatimo da malo po malo zbog tih stvari gubimo sebe

Vjerujem da se nerijetko i vi pitate, baš kao i ja - postoje li doista ljubavi koje su vječne, nedodirljive i iskrene? Ima li svatko svoju bolju polovicu na ovome svijetu? Do nedavno sam vjerovala u to. Imala sam kraj sebe osobu za koju sam vjerovala da ću s njom provesti život, koja me voli i prihvaća onakvu kakva jesam. Zajedno smo sanjali, uživali, planirali i borili se. Međutim, sve je polako počelo nestajati. Ni ne shvaćajući što se događa, počelo je udaljavanje. Postali smo stranci. Iako smo zapravo imali vezu na daljinu, nisam ni sanjala da će doći do toga.

Potiskivati ili reći?

Tako, s vremenom, polako shvaćam da sam tijekom veze, u sebi gomilala hrpu stvari koje su me boljale i povrijedile, ali sam ih potiskivala radi nas i naše ljubavi. A kako/kada samome sebi priznati da je kap prelila čašu i da dalje ne može, da možda nije to TO čemu ste podredili sve te godine svoga života. Naravno, to nije trenutak koji će se dogoditi preko noći, nikad nije bio, a nikad ni neće. Puno stvari nakuplja se duže vrijeme, ali šutite, borite se, spremni ste prijeći preko svega. Polako i komunikacija postaje sve gora, nema kontakta i otvorenog razgovora.

Teško je shvatiti da više niste jedina osoba koja prva zna za sve. Za njegove probleme, doživljaje i sretne trenutke. Ali ipak idete dalje. I tad sve postaje navika. Možda je glupo reći navika, ali ne znam ni sama kako to nazvati. Ali stalno se vrti ista pjesma, nenormalne stvari postaju skroz normalne.

A gdje sam ja u cijeloj toj priči?

U redu, priznajem, nisu ni moje potrebe uvijek bile strpane u kut. Nisam ni ja, tijekom veze, uvijek bila slika i prilika savršene cure. Dapače, imam svojih trenutaka za koje treba brdo živaca. I svi mi znamo da za svaku svađu treba dvoje. Ali tjeskoba, nezadovoljstvo i bol još su uvijek tu. I možda se sve moglo riješiti prije prekida. Razgovorom, obećanjima, opraštanjem... Ne znam. Možda smo sve mogli spasiti, ili još možemo. Tko bi sad znao? Dogodilo se toliko toga, a osjećaji i dojmovi još su presvježi.

Osjećaji nakon prekida

Kao i za sve drugo, i u vezama svaki čovjek ima svoje granice. I nikoga ne krivim, ni sebe ni njega. Oprostili smo jedno drugome. Barem se nadam da jesmo. Uvijek ću ga se rado sjećati i pamtiti po dobrim stvarima. Bilo je puno dobrih stvari, predivnih i prelijepih trenutaka. Ali sudbina je htjela da završi drugačije. I da, na kraju oboje shvatite neke stvari prekasno. E, sad da možemo vratiti vrijeme, vjerojatno bismo i jedan i drugi neke stvari napravili drugačije. I teško je ostaviti sve to iza sebe, početi ispočetka, okrenuti novu stranicu. Uvijek zaboli kad se sjetim divnih trenutaka, smijeha, planiranja budućnosti...

I sad smo svjesni oboje - pogriješili smo u mnogočemu. Nizali grešku za greškom. Ali ono što sam naučila na vlastitoj koži - nije dobro šutjeti u vezi. Ali doista nikad.! Naravno, kompromis je ispred svega, ali nikada ne zapostavite svoje JA, svoje potrebe i osjećaje. Izgubit ćete se u tom emocionalnom neredu, a s vremenom će biti sve gore. I puknut ćete. Ali, život je škola i na greškama učimo. Možda ću i ja iz cijelog kaosa izaći sretnija i pametnija. Možda je na vidiku nova ljubav, nova prijateljstva, nov život. Ili me možda život vrati u njegovo naručje. Tko zna?